

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **L. Š.**, bytem, právně zastoupený advokátkou Mgr. Dagmar Beníkovou, AK 779 00 Olomouc, Legionářská 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru dopravy, se sídlem 601 82 Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy Brno, ze dne 5.9.2012, č.j. JMK 62833/2012, sp. zn. S-JMK 62833/2012/OD/Fö **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady soudního řízení ve výši 11.712,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce Mgr. Dagmary Beníkové, advokátky AK 779 00 Olomouc, Legionářská 3.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Mikulov, odboru organizačního a vnitřních věcí ze dne 23.3.2012, č.j. bylo rozhodnuto tak, že obviněný (žalobce) byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 7, zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil dne 20.10.2011 s tím, že porušil ust. § 4, písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla dle ust. § 125 c) odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., uložena pokuta ve výši 6.000,-Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových

vozidel na území ČR na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí a dále uložena podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhl.č. MV č. 231/1996 Sb., povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Na základě podaného odvolání rozhodoval žalovaný svým rozhodnutím ze dne 5.9.2012, č.j., sp. zn. tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V odvolání žalobce namítal, že nebyl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, neboť po odjezdu z místa spáchání a projednání přestupku si uvědomil, že nikde nezaznamenal dopravní značku, jež by ukončila úsek, v němž je předjíždění zakázáno. Vytýká žalovanému, že se vůbec nezabýval umístěním dopravních značek označujících začátek a konec úseku, ve kterém je zakázáno předjíždění. Dále nesouhlasí s tím, že k dokazování správní orgán I. stupně použil výhradně úřední záznam policisty, aniž by jej předvolal a osobně si jej vyslechl a učinil si tak přesný obraz o události i o situaci, ve které k ní došlo. Takový postup správního orgánu považuje žalobce za nepřijatelný, neboť dle jeho názoru úřední záznam sám o sobě nemůže obstát jako důkaz za situace, kdy je svědka možné v ústním jednání vyslechnout. Odvolal se na judikaturu NSS v Brně ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008 – 115.

Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že řízení o přestupku bylo zahájeno v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu doručením oznámení o zahájení řízení obviněnému, v němž mu bylo sděleno obvinění z přestupku včetně řádného popisu skutku, jehož se měl dopustit. Tímto přípisem byl obviněný též poučen o svých procesních právech a povinnostech a předvolán k ústnímu projednání přestupku. Předvolání k ústnímu projednání bylo písemné a bylo doručeno obviněnému s dostatečným předstihem ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu.

Dne 27.2.2012 proběhlo ústní jednání o přestupku, ke kterému se však obviněný bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil. Správní orgán I. stupně provedl dokazování, a to čtením 2x oznámení o přestupku ze dne 20.10.2011, resp. ze dne 2.11.2011, čtením úředního záznamu ze dne 21.10.2011 a čtením výpisu z evidenční karty řidiče obviněného ze dne 26.10.2011 a 28.12.2011. Správní orgán před vydáním rozhodnutí o přestupku dal možnost obviněnému vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, čehož obviněný využil. Dne 23.3.2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, které obviněný následně napadl odvoláním. K odvolacím námitkám se žalovaný vyjádřil v tom smyslu, že úřední záznam byl pořízen zasahujícím policistou bezprostředně po spáchání přestupku a prokázání viny obviněného za spáchaný přestupek v předmětném přestupkovém řízení nespočívalo pouze na jednom důkazu, a to zmiňovaném úředním záznamu, nýbrž na několika důkazech, které správní orgán I. stupně hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž na základě těchto provedených důkazů dospěl k jednoznačnému závěru, že se obviněný za vinu mu kladenému přestupku skutečně dopustil. Vycházel také ze zjištění, že na jednom z těch oznámení o přestupku obviněný uvedl, že se spácháním přestupku souhlasí, a toto prohlášení vlastnoručně podepsal. Proto správní orgán úřední záznam policie ČR a 2x výpis z evidenční karty řidiče obviněného považoval za dostatečné pro prokázání přestupku žalobce, neboť bylo poskytnuto správnímu orgánu

dostatek informací o tom, že došlo k porušení zákonem stanovené povinnosti, mající znaky přestupku, informaci o místě a bližších okolnostech porušení povinnosti uložené zákonem, jakož i osobě podezřelé z jednání naplňující znaky přestupku.

Žalovaný konstatoval, že nevidí žádný důvod, proč by měly být skutečnosti, které zasahující policista vnímal vlastními smysly a následně uvedl v oznámení o přestupku a také v úředním záznamu za nevěrohodné. Policista konal pouze služební povinnost a byl přitom vázán svými povinnostmi tak i proto, že v řízení nevyšly najevo žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo nutno či možno na nevěrohodnost jím uváděných skutečností usuzovat.

Také nebylo zjištěno, že policista jako osoba úřední, ve věci působící se všemi právy a povinnostmi veřejného činitele měl jakýkoliv poměr vztahující se k obviněnému, který by mohl mít vliv na přístup v jednání tohoto policisty ve vztahu k obviněnému a následně na věrohodnost jím uváděných skutečností. Z toho důvodu žalovaný konstatoval, že byly splněny všechny povinnosti dané příslušnými právními předpisy a odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal včas žalobu ze dne 27.9.2012, kde namítal, že nezpochybňuje, že dne 20.10.2011 ve 12:30 hod na silnici I. třídy č. 52 v km 38,5 ve směru jízdy na Brno řídil motorové vozidlo značky, reg. zn. v úseku, kde je svislou dopravní značkou č. B21a zakázáno předjíždění. Žalobce však zpochybňuje, že by s uvedeným vozidlem v tomto úseku předjížděl, a to z důvodu, že poté, co byl policistou zastaven a následně pokračoval v jízdě, neviděl dopravní značku označující konec úseku, v němž je předjíždění zakázáno. Logicky se tak domnívá, že tuto značku již musel minout dříve a proto považuje za nezbytné objasnit přesné hranice úseku, v němž je předjíždění prokázáno a objasnit, ve kterém místě žalobce předjížděl.

Žalobce poté, co byla věc projednána v jeho nepřítomnosti a bylo ve věci rozhodnuto namítl, že se správní orgán vůbec nezabýval umístěním dopravního značení v místě tak, aby zjistil, zda skutečně došlo k předjíždění v místě, kde je ještě zakázáno. K těmto skutečnostem přitom neprováděl žádné dokazování a pouze vycházel z úředního záznamu policie a z oznámení přestupku, které bylo sepsáno na místě s odkazem na skutečnost, že žalobce na místě s přestupkem nejprve souhlasil. Důvod, proč však žalobce se spácháním přestupku souhlasil, dostatečně objasnil v odvolání. Nad to má žalobce za to, že přiznání obviněného nezabavuje správní orgán povinnosti provést dokazování a vinu v potřebném rozsahu stanoveným postupem prokázat.

Tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami, které žalobce v odvolání uvedl, nebylo tak řádně zjištěno, kde začínalo a kde končilo přenosné dopravní značení a kde přesně došlo k předjíždění. Dále také v odvolání konstatoval, že úřední záznam policisty nepovažuje za důkaz, který by rozptýlil jeho pochybnosti. Z výroku ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dovodit, kde byl ukončen úsek, v němž bylo předjíždění zakázáno a zda

skutečně k předjíždění v tomto úseku ze strany žalobce došlo. Tato skutečnost je o to významnější, že se jednalo o přenosné dopravní značení použité při opravě komunikace, které se v průběhu času může s ohledem na mobilitu dopravního značení a rozsah prací měnit. Nelze žalobci přičítat k tíži, že po přesvědčivé argumentaci policisty připustil, že příslušnou dopravní značku přehlédl a přiznáním si pokusil vytvořit polehčující okolnost, nicméně podstatu věci si uvědomil až po odjezdu z místa jednání s policistou, když nezaznamenal značku „Konec zákazu předjíždění“, která logicky musela ukončit úsek, v němž je předjíždění zakázáno.

Žalobce se odvolal na ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Protože žalovaný vůbec neuvedl, jak se vypořádal s námitkou rozsahu dopravního značení ve vztahu k místu přestupku, považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

Dále poukázal na to, že úřední záznam nebyl zcela evidentně sepsán bezprostředně po spáchání přestupku jak tvrdí žalovaný, neboť přestupek se stal 20.10.2011 a úřední záznam je datován 21.11.2011. Úřední záznam obsahuje pouze hrubý rozsah tohoto dopravního značení (v rozsahu km 38 až 39), přičemž přesnost po 0,5 km považuje žalobce za nepřijatelnou. Není úkolem žalobce, aby zasahoval do práva správního orgánu zvolit si důkazní prostředky, jimiž má být skutek, který je přestupci kladen za vinu prokázán, nicméně trvá na tom, že úřední záznam sám o sobě nemůže jako důkaz obstát za situace, kdy je možné svědky – policisty v ústním jednání vyslechnout. Úřední záznam tak může správnímu orgánu sloužit k úvaze, zda svědka vyslechne či nikoliv, avšak jako podklad pro vydání rozhodnutí – v jeho případě dokonce jako jediný podklad na základě jehož bylo vydáno rozhodnutí ve věci, neboť i oznámení přestupku je v podstatě úředním záznamem neodpovídá postupu při provádění dokazování jak i vyplývá z rozsudku NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008 – 115 publikováno ve sbírce rozhodnutí NSS č. 7/2009 pod číslem 1856. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, a to včetně zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zároveň navrhl, aby byly přiznány náklady řízení (soudní poplatek 3.000,-Kč, odměna advokáta dle vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátní tarif podle § 9 odst. 3, písm. f): 2.100,-Kč + 20% DPH, 2x režijní paušál a 300,-Kč + 20% DPH).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15.11.2012 uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupcích. V rámci správního řízení respektovaly právo žalobce, žalobce byl řádně poučen o jeho procesních právech a povinnostech, přičemž před vydáním rozhodnutí mu bylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že je mu známa skutečnost, že dokazování v přestupkovém řízení nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, nicméně podotýká, že prokázáním viny žalobce za spáchaný přestupek v předmětném přestupkovém řízení nespočívalo pouze na jednom důkazu, a to zmiňovaném úředním záznamu, nýbrž na několika důkazech, které správní orgán hodnotil jak jednotlivě,

tak ve vzájemných souvislostech, přičemž na základě těchto provedených důkazů dospěl k jednoznačnému závěru, že se žalobce za vinu mu kladnému přestupku skutečně dopustil. V daném přestupkovém řízení správní orgán I. stupně jako důkazy provedl oznámení o přestupku, úřední záznam Policie ČR a výpis z evidenční karty řidiče. Na základě uvedeného tedy nelze konstatovat, že by dokazování spočívalo pouze na úředním záznamu. O věrohodnosti udávaných sdělení k okolnostem naplnění skutkové podstaty přestupku uvedený v oznámení o přestupku a v úředním záznamu nemá žalovaný pochybnosti, neboť byly pořízeny zasahujícím policistou, tedy osobou úřední, ve věci působící se všemi právy a povinnostmi veřejného činitele. Žádný takový důvod nespátřuje ať už obecně proto, že jako policista pouze konal služební povinnost a byl přitom vázán svými povinnostmi tak i proto, že na základě údajů uvedených v oznámení o spáchání přestupku a úředním záznamu nevyšly najevo žádné konkrétní okolnosti, z níž by bylo nutno či možno na nevěrohodnost jím uváděných skutečností usuzovat. Také žádný poměr zasahujícího policisty k obviněnému nebyl zjištěn. Správní orgány přiznávají velkou váhu bezprostřední výpovědi a jednání obviněného na místě přestupku, kdy obviněný neovlivněn vnějšími vlivy uvádí pravdivý sled události. Navíc obviněný měl možnost uvést své námítky v tom smyslu, že s vozidlem v úseku, kde je svislou dopravní značkou č. B21a zakázáno předjíždění, nepředjížděl, již v oznámení o přestupku při jednání s Policií ČR, což však neučinil, kdy naopak uvedl, že s přestupkem souhlasí (tedy připustil, že skutečně předjížděl), což stvrdil svým podpisem. Na základě výše uvedeného žalovaný nesouhlasí s žalobními námítkami žalobce a navrhuje, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl a náhradu nákladů řízení v soudním řízení neuplatňuje.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 6.12.2012 uvedl, že souhlasí, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání a ke stanovisku žalovaného uvedl to, že žalobce při ústním jednání nepopíral obsah těchto úředních záznamů ale zdůraznil, že správní orgán ani při doznání obviněného, nezbavuje povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Význam výsledku svědka v nyní souzené věci se výrazně posiluje dále i s ohledem na okolnost, že v daném místě bylo přenosné dopravní značení, jehož začátek ani konec, případně jeho viditelnost a další důležité okolnosti nebyly v řízení prokázány. S ohledem na tento způsob dopravního značení není možné postavit výrok o vině na přiznání obviněného, který objektivně nemohl jednotlivé části přenosného dopravního značení postřehnout. Žalobce pro úplnost konstatuje, že výpis evidenční karty řidiče žádným způsobem neprokazuje, zda se žalobce přestupku dopustil či nikoliv, jak se nesprávně domnívá správní orgán. Tento výpis může sloužit správnímu orgánu toliko při úvahách o uložení správné sankce, nikoli však při úvahách o odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.

Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů soudního řízení.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. V tomto případě žalobce sám projevil souhlas s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Soud provedl šetření z předložených správních spisů, jejichž obsahem jsou mimo jiné rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí a dále podklady sloužící pro rozhodnutí ve věci včetně odvolání žalobce. Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Po přezkoumání všech podkladů dospěl soud k závěru, že mezi účastníky řízení není sporu v otázce spáchání stanoveného přestupku. Žalobce nepopírá, že ve stanoveném úseku předjížděl jiné vozidlo, a to v úseku, kde bylo svislou zákazovou dopravní značkou č. B21a zakázáno (zákaz předjíždění). Žalobce však nesouhlasí s posouzením jeho námitek uvedených v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť uvedl, že poté, co byl policistou Policie ČR zastaven, nebyl si vědom porušení shora uvedené dopravní značky. Policista mu ovšem přesvědčivě tvrdil, že opravdu žalobce předjížděl v úseku, kde je předjíždění dopravní značkou zakázáno, a proto nabyl přesvědčení, že tuto dopravní značku přehlédl. To také napsal do vyjádření a je logické, že pokud by tomu tak bylo, že spácháním přestupku by bez výhrad souhlasil. Teprve poté, co z místa zastavení odejel, uvědomil si, že nikde nezaznamenal dopravní značku, jež by ukončila úsek, v němž je předjíždění zakázáno a nakonec byl přesvědčen, že na základě této odvolací námitky správní orgán II. stupně zjistí v potřebné míře skutkový stav věci. Žalovaný se však vůbec nezabýval umístěním dopravních značek označujících začátek a konec úseku, ve kterém je zakázáno předjíždění, ačkoliv se jednalo o přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a značky zřejmě byly přenosné. Dále nesouhlasil s tím, že správní orgán I. stupně použil k dokazování výhradně úřední záznam policisty, aniž by jej předvolal a osobně si jej vyslechl a učinil si tak přesný obraz o události i situaci, ve které k ní došlo. Takový postup správního orgánu považoval za nepřijatelný, neboť dle jeho názoru úřední záznam sám o sobě nemůže obstát jako důkaz za situace, kdy je svědka možné v ústním jednání vyslechnout. Úřední záznam tak nemůže správnímu orgánu sloužit k úvaze, zda svědka vyslechnout či ne, nikoliv jako podklad pro vydání rozhodnutí, v jeho případě dokonce ani jako jediný podklad, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí ve věci. S odvoláním na konstantní judikaturu NSS – rozsudek ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008 – 115 navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V žalobě tedy namítal, že žalovaný – správní orgán II. stupně – se jeho odvolací námitkou nezabýval, nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, aby ho zavázal doplněním dokazování ve věci a vydáním nového rozhodnutí.

Proto namítal, že rozhodnutí správního orgánu je na základě shora uvedeného nepřezkoumatelné.

Z úředních záznamů zasahujících policistů vyplynulo zhruba totéž, co sám žalobce nepopíral. Soud však souhlasí s žalobcem, že úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát, jak vyplývá z judikatury NSS viz. rozsudek 1As 96/2008 – 115 ze dne 22.1.2009, jehož se žalobce sám dovolává. Tato skutečnost vyplývá i z nálezu Ústavního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného. Ani doznání totiž nezabavuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže sama o sobě naplnit požadavek na dodatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6, odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikováno pod č. 209/192 Sb., dále jen Úmluva). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 16.4.2008, č.j. 1As 27/2008 – 67). Možnosti použití úředního záznamu v dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu. Úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání neslouží jako důkazní prostředek, s výjimkou podle § 314 d) odst. 2 trestního řádu, nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.

I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech (oznámení o přestupku), je-li možné vyslechnout ve věci svědka (rozs. NSS ze dne 21.6.2007, č.j. 1As 16/2007 – 106). Tento postup měl správní orgán rozhodně využít vzhledem k tomu, že v průběhu odvolání žalobce vznesl odvolací námitku, kdy zpochybnil postup policistů tj. že při odjíždění z místa zastavení, kde byl seznámen s tím, že spáchal přestupek, neviděl a ani předtím neviděl značku (přenosnou), kdy končí zákaz předjíždění. Z toho důvodu nebylo upřesněno, zda se přesvědčivým způsobem žalobce dopustil přestupku, za nějž byl sankcionován. Provedení výslechu zasahujících policistů nebo policisty se zde tedy nabízelo. Správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné a tím pochybily. V projednávaném případě mělo být užito všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy odevzdání a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny na jisto.

Ze spisu je zřejmé, že žalobcův popis situace se v průběhu času měnil, to však ještě neznamená, že lze odmítnout všechna jeho tvrzení jako nevěrohodná a rezignovat na řádné zjištění stavu věci. To, že žalobce nejprve připustil svou vinu a v odvolání ji začal popírat resp. nepopírat ale pochyboval o postupu při zjišťování přestupku, sice snižuje jeho důvěryhodnost, ovšem v situaci, kdy rozhodné skutečnosti nejsou dostatečně důkazně

podloženy, nemůže samotná tato okolnost vést k supsumci žalobcova jednání pod příslušné skutkové podstaty.

Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku. Zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba v řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. Podle druhé věty citovaného ustanovení nesmí být obviněný donucován k výpovědi ani k doznání, tím se ale nechce říct, že by obviněný měl jen dvě možnosti – tudíž buď od počátku vypovídat a navrhopvat důkazy ve prospěch svých tvrzení, nebo až do skončení řízení mlčet a ke své věci se nijak nevyjádřit. Naopak je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí. Může tedy od počátku dokonce svůj čin popírat, přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu, nebo se přiznat poté (např. v odvolání, ale svůj čin popřít a navrhopvat důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Žalobce se nezúčastnil projednání přestupku, také porušení práva v tomto smyslu nenamítá, správní orgán ho seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a toto seznámení žalobce využil v odvolání, kdy zpochybnil, zda vůbec byl spáchán přestupek v tom smyslu, že předjížděl v místě, kde byly umístěny přenosné značky zákaz předjíždění. Svoje pochybnosti vyvodil ze situace, že nikde po odjezdu z místa zastavení policisty nespatriil žádnou značku značící konec tohoto zákazu předjíždění. Tato pochybnost byla vznesena v řádně podaném opravném prostředku, správní orgán II. stupně se s touto námitkou řádně nevypořádal a byl pasivní, tudíž soud napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Zároveň vyslovil, že věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Zruší-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, zaváže žalovaného právním názorem, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku a v dalším řízení je správní orgán tímto právním názorem vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení žalovaný zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zaváže ho tím, aby ke vznesené odvolací námitce vyslechl zasahující policisty a tak posoudil námitku žalobce a pak teprve byla zhodnocena věrohodnost, pravdivost, závažnost a zákonnost prováděných důkazů.

Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 11.712,-Kč, když zavázal žalovaného, aby tyto náklady řízení uhradil žalobci do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce Mgr. Dagmary Beníkové, advokátky AK 772 00 Olomouc, Riegrova 15, do 30-ti dnů od právní moci rozsudku. Náhrada nákladů řízení sestává ze zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000,-Kč, a odměny za zastupování advokátem dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dle ust. § 9 odst. 3 písm. f) za 3 hlavní

úkony po 2.100,-Kč + DPH a 3x režijní paušál po 300,-Kč + DPH, tj. celkem 11.712,-Kč. Právní zástupkyně je plátcem DPH, o čemž uložila osvědčení o registraci k DPH u soudu pod spr. 2323/2006.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. února 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně